

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vera Concilii Tridentini Historia

Contra falsam Petri Suauis Polani narrationem

Pallavicino, Sforza

Antverpiae, 1670

Capvt VI. Coetus habitus post secundam Sessionem: nouumque in eo certamen de Concilij titulo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11642

1546. memorans eximias illius legationes, Ecclesiae causam susceptas apud Caesarem & Galliae Regem, & obseruans, Suauis dictoria ex feroculo Sleidani fonte hausta fuisse. At vulgaris minusque operosa virtutis esset indicium, in se impiorum rabiem morsusque non incitare.

CAPUT VI.

Cætus habitus post secundam Sessionem: nouumque in eo certamen de Concilij titulo.

NOuus post Sessionem congressus, ad decimum tertium Ianuarij diem dilatus, quod illi Giennensis interesset, nuper inter Vaticanos Senatores adscriptus, qui post collatae Purpure nuntium se à publicis functionibus abstinerat, donec dignitatis insignia suscepisset.

Suauis sui planè impos in proferendis quas ignorabat rerum causis, scribit, hoc accidisse, quod nondum Romam peruenerat qui Purpureum capitis insigne deferret. Res aliter se habuit. Pileus Paceco^a multos ante dies missus fuerat, ipse verò se habere in animo significauerat, illum sacro Epiphaniæ die ritè suscipere, obtenta illi moræ specie, comparandæ sibi prius Venetiis suppellectilis opportunitate. Sed vera huius & adhuc longioris cunctationis causa fuit, quod maluerit prius Giennensis præstolari consensum Caesaris; qui indignatione ob non impetratam antea illi Purpuram, prohibuerat, ne reliqui in suam gratiam eam donati ipsam induerent. Nec Patribus decora visa est tanta profani Principis ratio à Paceco habita in sacris ornamentis suscipiendis, ac præsertim à Gallis damnata, ex more vtriusque Nationis, in huiusmodi rebus sese inuicem & criminantis & imitantis.

Perlato itaque Caroli consensu, ornatoque Purpurâ Paceco, Generalis congressus repetitus: ubi primus Legatorum questus est, cum in Cœtu diei quintæ statutum fuisset, magnificam illam inscriptionem omittere, *Synodi Vniuersalem Ecclesiam representantis*; quosdam tamen parum decorè in solenni Sessione, illius causam formæ Decreti propositi contradixisse: ibique denuò rationes plurimæ perpensæ, huiusmodi titulum improbantem. Hæ fuerunt, Ritus veterum Conciliorum: ne in Constantiensi quidem, nisi in quibusdam maioris momenti tractationibus usurpatum; vt cum actio intentata in occupantem haud legitime primam Sedem, vel cum auctores nouæ hæresis proscripsi: tam magnificam appellationem minime con-

^a Literæ Legatorum ad Farnesium, ultimo Decembris

1545.
^b Literæ Ceruini ad Farnesium, 9. Ianuar. 1546.

congruere conuentui Patribus infrequenti, & ab Oratoribus inopi, ne Lutheranorum obtreactionibus exponeretur, vetus prouerbum exprobraturis, Pusillorum esse, sese in pedes erigere. Et ipse Asturientis Antistes eam sententiam longâ oratione confirmauit. Sed nihil ad eò aduersantium animos sedauit, quàm Hieronymi Scripandi, Augustinianæ familiæ summi Præsidis, animaduersio.

Cùm ille intelligeret, difficultatem in componendo opinionum certamine esse ipsam hominis repugnantiam in concedenda aduersario ingenij victoria, differuit: Haud tunc agi, an esset perpetuo excludenda illa inscriptio, sed an seponenda ad commodiora tempora, ad florentiorem Concilij statum, & ad sanctiones ad eò præcellas, vt earum frontem illius epigraphæ maiestas deceret. Ita obiectâ dilationis vocabulo cessionis veritate, illi Episcopi à certamine se honestè subduxere. Voluerunt tamen, vt antecedenti Decreto voces alibi narratæ adderentur, *Synodi Oecumenicæ & Vniuersalis*, quippe illi tributæ à Pontifice in conuocationis Diplomate. Atque ex hac vocum accessione facta Decreto iam edito contigit, vt impressa ipsius exemplaria alia iis epithetis clarescant, alia careant. Vnus Fesulanus ad eò illius fulgore tituli illectus erat, vt in altero generali cœtu, cùm de Symbolo Fidei Decretum conformandum esset, contestatus sit, se religionem teneri, ne vniquam Decretum approbaret eo debito ornamento denudatum, negaueritque rem, vti Polus postulabat, remittere sententiæ, in quam plerique Patrum iterum irent. De quo à primo Præside obiurgatus: sed grauissima obiurgatio ipsi fuit suamet pertinacia, ab omnibus destituta, hominis contentione defessis, planeque indignantibus, vnius collegæ dissentiu contemni commune iudicium eorum, qui vt legitimi Iudices vniuersi Christiani generis confidebant.

CAPVT VII.

Disputatio in Congressu decimoctauâ & vigesima secundâ Ianuarij, An à dogmatum, an ab emendationis tractatione inchoandum. Quid ibi statutum, & super ea re Pontificis sensa.

Hæc de qua dictum est, habita in confesso Idibus Ianuarij, quasi velitatio fuit præ grauiori conflictu in * subsecutis congressibus. Vnus ex nodis difficillimis in elaborata diu Concilij textura semper fuit, vt sæpius obseruatum est, An inchoandum, imò an persistendum dogmatibus decidendis; an emen-

* 18. & 22.
Ianu. 1546.